

„Másképp játszanak Mozartot Bécsben, Kolozsvárott és Budapesten is”

Jankó Zsolt

Érdekes nézőpontból látja a magyarországi zenei életet Jankó Zsolt. A fiatal karmester Kolozsvárott született, ott tanult hegedülni a Zenelíceumban, majd elvégezte a Gheorghe Dima Zeneakadémia karmesteri szakát. Ezt követően a Bécsi Zeneművészeti Egyetemen Leopold Hager növendéke volt, Erasmus-ösztöndíjjal a Velencei Konzervatóriumban, Giorgio Proietti osztályában is tanult. Jelenleg a kolozsvári opera mellett a Nagyváradai Filharmóniánál is dolgozik, rendszeresen vendégszerepel Magyarországon is, hiszen a Budapesti Fesztiválzenekar asszisztens karmestere, és több együttessel is dogozott már.

■ *A tervek szerint november közepén, a Művészetek Palotájában, a szimfonikus felfedezések sorozatában vendégszerepelt volna a Kolozsvári Magyar Opera Zene-kara. Az esten Borsos Edith tolmácsolásában izgalmas darabok hangzottak volna fel, az Ön dirigálásával. Bár a fellépés szervezési és egyéb okok miatt elmarad, beszéljünk azért erről a rendbogyó programról.*

– A műsorösszeállítás a felkéréskor történt. A szólista, Borsos Edith – akivel több esztendővel ezelőtt már muzsikáltam – ajánlotta a Négy utolsó énekét. A halál és megdicsőülés tulajdonképpen tematikájában kapcsolódik a Négy utolsó énekhez, ezért választottuk ezt a Richard Strauss darabot, Sibelius Luonnotárja pedig valamennyire közös felfedezésünk volt, hiszen elkezdtünk olyan műveket keresni, amelyek nem annyira ismertek. Orbán György II. szere-

nádját jónéhány évvel ezelőtt játszotta már a zenekar, s nagyon tetszett nekik, így azt a művet az együttes választotta. Azért, hogy erdélyi zeneszerző művét is bemutassuk, Csiky Boldizsár Hölderlin-dalaival egészítettük ki a műsort. Remélem azért lesz még alkalmunk bemutatni...

■ *Ön sokat jár egyébként is Budapestre dirigálni, hiszen a Budapesti Fesztiválzenekar asszisztens karmestere, a Filharmónia Budapest művésze. Hogyan sikerült elnyernie ezeket a felkéréseket?*

– A BFZ asszisztensi állását egy karmesterkurzusnak köszönhetem, ahol várható volt, hogy a végén Fischer Iván asszisztent választ maga mellé. Néhány évvel ezelőtt, a Schleswig-Holstein Fesztivál keretében rendezték a kurzust, amelyre több, mint száz karmester jelentkezett. A többszöri szelektálást követően öten maradtunk, legvégül pedig én lettem a kiválasztott. Az idei már a harmadik évadom a Budapesti Fesztiválzenekarnál, így novembertől hosszabb ideig ismét az együttessel dolgozom a magyar fővárosban. Most nem Fischer Ivánnak asszisztálok majd, hanem egy francia dirigensnek. A Filharmóniával a kapcsolatom pedig a szombathelyi Bartók Szemináriumon kezdődött, ahol utoljára négy esztendővel ezelőtt léptem fel. Ezt megelőzően is rendszeresen részt vettem az ottani kurzusokon, például Peskó Zoltánnál. De azt, hogy a művészi lettem, kicsit túlzásnak érzem, hiszen csupán arról van szó, hogy tavaly felkértek három koncertre a Savaria Szimfonikusokkal.

■ *Milyen magyar együtteseket dirigált még ezeken a társulatokon kívül?*

– A MÁV Zenekarnál is felléptem már egy hangversenyen, akárcsak a Szegedi Szimfonikus Zenekarnál, s emellett az év elején, a Budapesti Tavaszi Fesztiválon az Erdődy Kamarazenekar koncertjét vezényelhettem.

■ *Milyennek találja, ha összehasonlítja a kolozsvári és a budapesti zenekari életet? Melyek a különbségek, az előnyök, a hátrányok?*

– A BFZ kilóg a sorból, hiszen ők szinte többet vannak külföldön, mint itthon. Kicsit másképp is dolgoznak, mint más együttesek. Budapest sokkal nagyobb Kolozsvárnál, ezért a zeneélet is sokkal pezsgőbb. Azonban az erdélyi városnak szintén megvannak a zenei hagyományai, amelyek szerencsére még mindig élnek. Elsősorban Kolozsvárott, az operában dolgozom, emellett Nagyváradon is karmester vagyok a Filharmóniánál, úgyhogy a koncertrepertoárom igazából ott bővül. A különbséget ezelőtt kilenc esztendővel, 2003-ban, amikor Bécsben mestervizsgáztam, éreztem igazán. Teljesen másképp játszanak Mozartot Bécsben, másképp Budapesten és Kolozsvárott. Ez utóbbi városban úgy vélem, inkább hat az orosz iskola, hiszen elég sok egyetemi tanár még a Szovjetunióban volt továbbképzésen. Ezt a hatást Bécsben egyáltalán nem lehet érezni, Budapest pedig valahol a kettő között áll, ugyanis sok vonós hangszeres került Kolozsvárról Budapestre, s ők ezt a játéktípust is magukkal hozták. Akadnak persze emellett is apróbb különbségek, de ez inkább ízlés, meglátás kérdése.

■ *Mennyiben térnek el a repertoárok, a próbák?*

– A BFZ-t leszámítva többé-kevésbé mindenütt hasonlóan látom a helyzetet. Persze egy területen belül is akadnak óriási különbségek, például a Kolozsvári Magyar Opera és a Nagyváradai Filharmónia között is. A munkamorál intézményenként változik. Addig, amíg bizonyos helyeken nagyon pontosak, előre készülnek, máshol ez nem jellemző. Szerintem ez egyébként Magyarországon is így van, jelentős különbségek figyelhetők meg az egyes együttesek között. Ami még általános eltérés, az a fúvós iskolában figyelhető meg. A magyar rézfúvósok kiválóak, az